

Αθωνική

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 156

Πολιτεία

Αύτοσχέδια

Προσευχή

Θεός, ό Άόρατος, ό Άθάνατος, τό Αίώνιον, τό Άπειρον, τό Άτελεύτητον, τό Άνεξιχνίαστον, τό Άμετάβλητον.

Θεός, ό ποιήσας τόν ούρανόν και τήν γήν και πάντα τά έν αυτοίς τόν ήλιον, τήν σελήνην, τούς αστέρας, τάς θαλάσσας, τούς ώκεανούς και πάντα τά έν αυτοίς κινούμενα ζώα.

Θεός, ό καθημένος επί θρόνου δόξης και επιβλέπων άβύσσους.

Ό γλυκύτατός μας Ίησούς.

Μύρια μυριάδες και χίλια χιλιάδες παρεστηκότες άγγελιοι και άρχάγγελοι κύκλω τής άπροσίτου Σου δόξης, τά πολυόμματα Χερουβείμ και τά έξαπτέρυγα Σεραφείμ, τά κυκλοούντά Σε και αναβοώντα τόν γλυκύτατον και άκατανόητον ύμνον: "Άγιος, Άγιος, Άγιος.

Μεγάλη γέφυρα, ή μεγάλη διαλλαγή, ή μεγάλη συμπιλίωσις, ό μεγάλος σύνδεσμος ήμών τών πεπτωκότων και άχαρίστων ανθρώπων μέ τόν Άναρχόν Σου και λελυτημένον Πατέρα Σου.

Ό γενόμενος τό θύμα.

Άναλαβών τάς άμαρτίας ήμών και έκφέρων αυτάς εις τόν Σταυρόν.

Ός και εις ήμάς τούς άμαρτωλούς μίαν άκτίνα τής χάριτός Σου και βοήθησον ήμάς και δίδαξον ήμάς και φώτισον ήμάς:

Πώς θά Σε άκολουθήσωμε.

Πώς θά Σε αναπαύσωμε.

Πώς θά Σε εύαρεστήσωμε.

Ίνα γίνωμεν και ήμείς μέτοχοι εκείνων τών άνεκκλητών αγαθών, τά όποία έτοιμάσε ή πατρική Σου άγάπη.

Ίαις πρεσβείαις τής γλυκυτάτης Σου Μητρός και πάντων Σου τών άγίων τών άπ' αιώνόσ Σοι εύαρεστησάντων. Άμήν.

† Γέρων Έφραίμ Κατουνακιώτης

Μέ τό νά κρίνωμε τόν άλλον, προσβάλλομε τήν δικαιοσύνη του Θεού. Διότι, ένώ ό Θεός δέν θέλει νά μάς τιμωρήσει, Τόν αναγκάζομε νά μάς κρίνει. Θά μάς κρίνει ό Χριστός όπωσδήποτε, όταν κρίνωμε.

Άν έχω για κάποιον άντιπάθεια, πρέπει νά τήν

βγάλω από τήν μέση. Άν παραμείνη μέσα μας τό πάθος, θά μάς καταστήσει ένόχους στην Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου και θά δώσωμε λόγο! Εκεί θά δουλέψω όχι σέ αυτόν που αγαπώ, αλλά σέ αυτόν που άντιπαθώ. Νά βρώ κάποιον καλό τρόπο συμπεριφοράς, έναν λόγο καλωσύνης, μία πράξι θυσίας, λίγη ύπομονή, πολλή ταπεινώσι, για νά βοηθήσω και τόν άδελφό και τόν έαυτό μου.

† Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

Άν δέν έχωμε άγάπη για τόν Θεό, για τά ιερά, τότε θά έχωμε άγάπη για τά επίγεια, για τίς ήδονές και σίγουρα θά είμαστε στα κάτω. Πρέπει νά βιάζωμε τόν έαυτό μας νά έχωμε άγάπη. Άλλά χρειάζεται κόπος. Για νά έχης άγάπη, πρέπει νά αγαπάς τόν κόπο.

Αυτός ό έχθρός είναι πανούργος, όλους μάς ξεγελάει για νά κάνωμε, έστω και λίγο, τό θέλημά του. Και αν είσαι στην έρημο, κι αν έχης τήν μετάνοια, πάλι σέ ξεγελάει. Χρειάζεται μετάνοια μέ ταπεινοφροσύνη. Η ταπεινοφροσύνη είναι τό θεμέλιο όλων τών αγαθών έργων και, σήμερα, ό έχθρός σχεδόν όλους μάς πιάνει μέ τόν εγωισμό. Και από εκεί δέν έχουμε πιά διεξοδο, άφού όλα αυτά που κάνουμε "έμείς" μάς φαίνονται άγια.

† Γέρων Διονύσιος

Έπειδή ό Θεός είναι όλος άγάπη - και όσα έποίησε, τά άνω και τά κάτω, έγιναν όλα από τήν πολλήν Του άγάπην - δέν εζήτησεν άλλο τίποτε από τόν άνθρωπον, ειμή τήν άγάπην.

† Γέρων Ίωσήφ

Ό Ίησούς είναι γλυκύς και όποιος άκουμπήσει τήν πίκρα του πόνου του στον Χριστό, τό πικρό μεταβάλλεται σέ γλυκό σιρόπι.

Όσο πιά πνευματικός είναι, ό άνθρωπος, τόσο λιγώτερα δικαιώματα έχει σ' αυτή τήν ζωή. Τά δικαιώματα του δικαίου τά φυλάει ό Χριστός στην ούράνιο ζωή.

† Γέρων Παΐσιος

Ο

Άγιος Νήφων καθόταν κάποτε στο στασίδι μιάς εκκλησίας. Μόλις άρχισε ή Θεία Λειτουργία, είδε νά κατεβαίνη πύρ από τόν ούρανό, πού κάλυψε τό θυσιαστήριο καί τόν λειτουργό, χωρίς εκείνος νά καταλάβη τίποτε. Άργότερα, όταν άρχισαν νά ψάλλουν τόν τρισάγιο ύμνο, κατέβηκαν τέσσερεις άγγελιοι κι έψαλλαν μαζί τους. Στόν Άπόστολο, έμφανίσθηκε ό μακάριος Παύλος καί καθωδηγούσε τόν άναγνώστη. Καί στό Εύαγγέλιο, ένας-ένας λόγος, πού έβγαине από τό στόμα του ιερέα, έμοιαζε μέ φλόγα. Έπειτα άρχισε τό μυστικό άλληλουία. Τότε, οι φωνές

όλων συμπλέκονταν σ' ένα πύρινο σχοινί, πού έφτανε ως τά ουράνια.

Λίγο πριν από τήν Μεγάλη Είσοδο, όταν ήταν νά βγούν τά άγια, βλέπει ξαφνικά ν' ανοίγη ό ούρανός

καί νά ξεχύνεται μιά άφατη εύωδία. Άγγελοι κατέβαιναν ψάλλοντας ύμνους καί δοξολογίες στόν Άμνό καί Χριστό καί Υιό του Θεού. Άμέσως, φάνηκε ένα

πάναγνο καί γλυκύτατο στήν όψι Βρέφος. Τό έφεραν Χερουβείμ πάνω στις παλάμες τους καί Τό απέθεσαν στό Άγιο Δισκάριο, όπου βρίσκονταν τά Τιμία Δώρα. Γύρω Του

μαζεύθηκαν πλήθος λευκοφόροι, πού καταυγάζονταν από τήν δική Του λαμπερή όμορφία. Πλησίασε ό ιερεύς νά πάρη τά άγια, γιά νά βγή στήν Μεγάλη Είσοδο. Τά ύψωσε καί τά τοποθέτησε πάνω στό κεφάλι του.

Προπορεύονταν δύο Χερουβείμ καί δύο Σεραφείμ καί ακολουθοϋσαν άπειροι άλλοι άγγελοι, ψάλλοντας μέ αγαλλίασι άρρητες μελωδίες. Μόλις ό λειτουργός απέθεσε τά άγια στήν Άγία Τράπεζα, τήν σκέπασαν μέ τίς δύο φτεροϋγες

τους. Τά δύο Χερουβείμ στέκονταν δεξιά του ιερέα καί τά δύο Σεραφείμ άριστερά του. Κι όταν πιά, μετά τό "Πιστεύω", εύλόγησε ό ιερεύς τά Τιμία Δώρα καί είπε τό "μεταβαλών τῷ Πνεύματί σου τῷ Άγίῳ", βλέπει ό Άγιος Νήφων έναν άγγελο νά παίρνη μαχαίρι καί νά σφάζη τό Βρέφος. Έχυσε τό Αίμα Του στό Άγιο Ποτήριο, ενώ τό άχραντο Σῶμα τό τεμάχισε μυστικά καί τό τοποθέτησε μέσα στό σεπτό Δισκάριο. Έπειτα, ό ιερεύς ύψωσε τά Άχραντα Μυστήρια εκφωνώντας "τά άγια τοίς άγίοις", ενώ οι πιστοί έψαλλαν "εις Άγιος, εις Κύριος Ιησοϋς Χριστός, εις

δόξαν Θεού Πατρός. Άμήν".

Έκείνη τήν στιγμή ένας χριστιανός ρώτησε τόν Άγιο:

- Γιατί λέει "τά άγια τοίς άγίοις";

- Άπευθύνεται σέ μās, παιδί μου, καί μās λέει: "Όποιος είναι άγιος, άς προσέλθη, του άπήντησε ό Άγιος Νήφων.

Τότε, ό χριστιανός, πού ήταν άγράμματος, ξαναρώτησε:

- Καί τί είναι άγιότητα, πάτερ;

- Νά, παιδί μου, άπήντησε εκείνος. "Αν είσαι άνήθικος, μήν τολμήσης νά μετάσξης σέ τέτοιο μεγάλο

μυστήριο. "Αν έχης έχθρα μέ κάποιον, μή προσεγγίσης. "Αν κοροϊδέψης καί κατακρίνης τόν συνάνθρωπό σου, μή πλησιάσης τά μέλη του Χριστού. Πρώτα εξέτασε τόν έαυτό σου, ποιός εί-

σαι, κι έπειτα πρόσελθε. "Αν είσαι ενάρετος, έλα. "Αν δέν είσαι, στάσου μακριά!

Αυτά είπε ό σοφός Νήφων στόν άγράμματο καί

σώπασε, γιατί ήδη καί ό ιερεύς είχε πεί τό "προσέλθετε".

Παρατηροϋσε τώρα ό Νήφων όσους κοινωνοϋσαν: Κάποιων τά πρόσωπα έ-

παιρναν ένα μαϋρο χρώμα καί έγινοντο σαν τών Αιθίοπων. Άλλων, όμως, έλαμπαν σαν τόν ήλιο, μόλις έπαιρναν τό Σῶμα καί τό Αίμα του Χριστού. Βλέ-

ποντας ό Άγιος αυτή τήν διαφορά, αναστέναξε κουνώντας τό κεφάλι του.

Οι άγγελοι παρακολουθοϋσαν άοράτως. Καί, όταν πλησίαζε κάποιος εύσεβής, του έβαζαν στό κεφάλι ένα στεφάνι. Όταν, όμως έρχόταν κάποιος άμαρτωλός, τόν αποστρέφονταν. Έτσι κοινωνοϋσε τήν κατασχύνη κι

έφευγε κατάμαυρος.

Άφοϋ μετέλαβαν όλοι, έγινε ή κατάλυσι -πάντα μέ τήν συμπάραστασι τών θείων άγγέλων- καί τελείωσε ή Θεία Λειτουργία. Τότε, βρέθηκε πάλι σώο τό Θείο Βρέφος στις ύπτιες παλάμες τών Χερουβείμ, πού Τό ανέβασαν μέ ψαλμωδίες καί αίνους στόν ούρανό, όπως ακριβώς Τό είχαν κατεβάσει.

Αυτά, άδελφοί μου, τά παράδοξα είδε ό Όσιος στόν ναό καί μου τά διηγήθηκε.

Από τό βιβλίο "ΑΓΙΟΣ ΝΗΦΩΝ - Ένας άσκητής Έπίσκοπος"

ΑΝ ΕΙΣΑΙ

ΕΝΑΡΕΤΟΣ

ΕΛΑ...

ὁ ΠΑΠΑΣ περπατάει στόν ΑΕΡΑ

Ο Ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς(+1932), ἕνας Ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας, λειτουργοῦσε καθημερινά, χωρίς διακοπή, σέ διάστημα μισοῦ αἰώνα. Στό διάστημα αὐτό, τύχαινε κάποιες φορές νά μήν ἔχη πρόσφορο. Πάντοτε, ὅμως, ἐξοικονομοῦσε, εἴτε ἀπό τούς πιστούς, εἴτε ἀπό τούς γύρω φούρνους.

Κάποια ἡμέρα εἶχε προχωρήσει ὁ ὄρθρος ἀρκετά, ἀλλά πρόσφορο δέν φαινόταν πουθενά. Ἔστειλε νά ψάξουν στούς φούρνους καί στίς νοικοκυρές, πού πάντα εἶχαν. Κοίταξε καί στά ντουλάπια τοῦ Ἱεροῦ, μήπως εἶχε ἀφήσει ἄλλος Ἱερέας. Μά κανένα ἀποτέλεσμα. Στενοχωρήθηκε μέχρι δακρύων.

Κάποια στιγμή τον βλέπουν νά βγαίνει στήν Ὠραία Πύλη, κρατώντας ἕνα πρόσφορο φρέσκο-φρέσκο. Τό εἶχε βρεῖ πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα!

- Κοιτάξτε, παιδιά μου, τί σημεῖο μοῦ ἔκανε ὁ Θεός, εἶπε συγκινημένος καί χαρούμενος.

Ολα τά θαύματα, σημεῖα τά ἔλεγε. Τά θεωροῦσε φυσικά, γιατί εἶχε μεγάλη πίστι. Στά συναξάρια συναντάμε ἀσκητές, πού τούς ὑπηρετοῦσε ἄγγελος Κυρίου. Πολύ φυσικό, λοιπόν, νά ὑπηρετοῦσε ἄγγελος Κυρίου καί τόν Παπα-Νικόλα, τόν "ἐντός τοῦ κόσμου διαβιούντα ἀληθινόν ἀσκητήν".

Αρκετοί ἐνορίτες του, κυρίως μικρά παιδιά, τόν ἐβλεπαν, ὅταν λειτουργοῦσε, κυριολεκτικά μεταρσιωμένο. "Ἡ φήμη τοῦ Παπα-Νικόλα", διηγεῖται σεβαστή γυναίκα, "εἶχε ἀπλωθεῖ σέ ὅλη τήν Ἀθήνα. Κάποτε, παραμονή Χριστουγέννων, ξεκίνησα μέ τά ἐγγονάκια μου, γιά νά κοινωνήσω ἀπό τ' ἁγιασμένα χέρια του. Τότε, στήν Βουλιαγμένη ἦταν ἀκόμη ἐρημιά. Εἴκοσι χαμόσπιτα, σκόρπια ἐδῶ κι ἐκεῖ, καί τριγύρω χωράφια. Στήν θέσι τῆς σημερινῆς ἐκκλησίας ὑπῆρχε ἕνα παλαιό βυζαντινό ἐκκλησάκι, μικρό σάν κουβούκλιο, χαμηλό καί μισοσκότεινο.

Εἶχαν ἔρθει καί ἄλλες οἰκογένειες μέ τά παιδιά τους. Κάποια στιγμή, πού ὁ Παπα-Νικόλας ἐμφανίστηκε στήν Ὠραία Πύλη κρατώντας τό "Ἅγιο Ποτήριο, τό ἐγγονάκι μου φώναξε:

- Γιαγιά, ὁ Παπᾶς περπατάει στόν ἀέρα!

- Πάψε, τοῦ λέω, ἐνῶ συγχρόνως σταυροκοπήθηκα. Πώς περπατάει στόν ἀέρα;

- Τόν βλέπω κι ἐγώ, φώναξε ἄλλο παιδάκι. Δέν πατάει κάτω.

Στό "Μετά φόβου..." πλησιάσαμε ὅλες οἱ γυναῖκες καί τά παιδιά νά κοινωνήσουμε. Ὁ Παπα-Νικόλας δέν εἶχε ἀκούσει τίποτε, ἀλλά, κι ἂν εἶχε ἀκούσει, δέν ἔδωσε καθόλου προσοχή.

Ἀπό τότε ἐρχόμουν πάντοτε ἐδῶ καί κοινωνοῦσα. Καί κάθε φορά, ἦταν ἀδύνατον νά μήν ἀκούσω παιδάκια νά φωνάζουν: Ὁ Παπᾶς περπατάει στόν ἀέρα".

Τό 1920, ἀνήμερα τά Χριστούγεννα, ὁ Ὅσιος λειτουργοῦσε στόν Ἅγιο Ἰωάννη Βουλιαγμένης. Ὅταν βγήκε νά κοινωνήση τούς πιστούς, πλησίασε καί μιά γυναίκα μέ τό μωρό της. Ἀφοῦ κοινωνήσε τό μικρό, τό ἔδωσε σέ μιά κοπέλλα. Ἐκείνη, καθώς τό κρατοῦσε, γύρισε καί κοίταξε τόν Ἱερέα. Τότε, παρά λίγο νά τῆς πέση τό παιδί ἀπό τά χέρια. "Πρόσεξε! Τί ἔπαθες;", τῆς φωνάζει ἡ γυναίκα. "Βλέπω τόν Παπᾶ νά στέκεται πάνω σ' ἕνα σύννεφο", ἀπάντησε ἐκείνη ἐκστατική.

Αλλοτε πάλι, ἐνῶ λειτουργοῦσε ὁ Ὅσιος στόν προφήτη Ἐλισσαῖο, ἔγινε καί τοῦτο: Ἐνα ὀκτάχρονο παιδάκι βγαίνει κάτωχρο ἀπό τό Ἱερό καί λέει στήν μητέρα του:

- Μαμά, ὁ Παπα-Νικόλας εἶναι τόσοσο ψηλά ἀπό τήν γῆ! Καί τῆς ἔδειξε μισό πήχη μέ τό χεράκι του.

Ἀπό τό βιβλίο

"Θαύματα καί ἀποκαλύψεις ἀπό τήν Θεία Λειτουργία"

Ἀπό
10

γεροντικό

Ἡ ΠΟΛΥΤΙΜΗ
ΣΙΩΠῆ

Κάποτε, ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ξεκίνησε νά πάη νά ἐπισκεφθῆ τούς ἀσκητάς τῆς Νιτρίας.

Καθώς περπατοῦσε στόν δρόμο συνάντησε ἕναν Ἀσκητή, πολύ ἡλικιωμένο.

- Τί κέρδισες, Ἀββᾶ μου, ζώντας σ' αὐτή τήν μοναξιά; ρώτησε ὁ Πατριάρχης τόν Γέροντα.

- Γνώρισα καλά τόν ἑαυτό μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γέροντας. Καί ἔμαθα νά τόν μέμφωμαι.

"Μεγαλύτερο κέρδος ἀπ' αὐτό εἶναι ἀδύνατον νά ἀποκτήση στήν ζωή του ὁ ἄνθρωπος", σκέφθηκε μετά τήν ἀπάντησι πού ἔλαβε ὁ Πατριάρχης.

Συνέχισε τόν δρόμο του καί, σάν ἔφθασε στήν Σκήτη, βγήκαν οἱ Πατέρες νά τόν ὑποδεχθοῦν μέ τιμῆ καί σεβασμό. Ὁ καθένας τους εὑρίσκε κάποιον καλό λόγο νά τοῦ πῆ, γιά νά τόν εὐχαριστήση. Μόνον ὁ Ὅσιος Παμβῶ στεκόταν παράμερα ἀμίλητος.

- Δέν θά πῆς κι ἐσύ τίποτε στόν Πατριάρχη, γιά νά τόν ὠφελήσης; τόν ρώτησαν οἱ Γέροντες.

- Ἄν δέν ὠφελήθῃ ἀπό τήν σιωπῆ μου, Ἀδελφοί, οὔτε ὁ λόγος μου πρόκειται νά τόν ὠφελήση, ἀποκρίθηκε ὁ σοφός Πατήρ.

Κάποτε ἕνας ἀρχάριος Ἀδελφός συμβουλεύθηκε τόν Ὅσιο Παμβῶ:

- Ἄν ἰδῶ κάτι ἄπρεπο στούς ἀδελφούς, μέ τούς ὁποίους συγκατοικῶ, πρέπει νά μιλήσω;

- Ἄν ἐκεῖνοι εἶναι μεγαλύτεροι στήν ἡλικία ἢ καί συνομήλικοί σου ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας, πιό ἀναπαυμένος θά εἶσαι ὅταν σιωπήσης. Ἔτσι, θά νοιώθης τόν αὐτό σου μικρότερο καί ἀμέριμνο.

- Καί τί νά κάνω, Ἀββᾶ μου, πού μέ τaráσσουν συχνά οἱ λογισμοί νά τούς ὑποδείξω τό ἄτοπον; ρώτησε πάλι ὁ Ἀδελφός.

- Ἄν καταπονηθῆ ἡ ψυχῆ σου, ὑπόδειξε μιά φορά τό σφάλμα τους μέ ταπεινώσι. Ἄν δέν σ' ἀκούσουν, ἄφησε τό ζήτημα στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι παραμερίζεις καί τό θέλημά σου, τόν συμβούλεψε ὁ σοφός Γέροντας. ❖

‘ Η έξοφλησι του χρέους

Στήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων καί συγκεκριμένα στήν Καλύβη “Τρεῖς Ἱεράρχαι”, ὁ Γέροντας τῆς Καλύβης αὐτῆς Γρηγόριος, ὁ ἐπνομαζόμενος “Καρότσας”, εἶχε ἕναν ἀπό τούς ὑποτακτικούς του ἄρρωστο.

Ο ὑποτακτικός αὐτός ἦταν λίγο ἀμελής στά καλογερικά του καθήκοντα καί, πολλές φορές, παραμελοῦσε καί τήν ἀτομική του προσευχή, τόν λεγόμενο Κανόνα, τίς ὠρισμένες ἐδαφιαῖες μετάνοιες, 100-300 τό 24ωρο, καί 6-12 κομβοσχοίνια. Ἀλλά καί τήν ὑπακοή του πολλές φορές μέ περιφρόνησι ἔκανε καί, τελικά, ἦταν λίγο πολύ περιφρονητής.

Ο Γερο-Γρηγόρης πολλές φορές συμβούλευε τόν ὑποτακτικό του αὐτόν καί ἔκανε μεγάλη ὑπομονή, περιμένοντας τήν μετάνοια καί διόρθωσί του, ἀλλά ὅσον ὁ καιρός περνοῦσε, τόσο καί χειρότερευε ἡ κατάστασί του.

Δέν πέρασε πολὺς καιρός καί ὁ ὑποτακτικός αὐτός ἔπεσε στό κρεβάτι τοῦ πόνου, βαρειά ἄρρωστος, καί ἔφθασε μέχρι τά πρόθυρα τοῦ θανάτου. Ἐπί πολλές ἡμέρες ξεψυχοῦσε, ἀλλά ἡ ψυχὴ του δέν ἔβγαινε.

Ο Γερο-Γρηγόρης κάλεσε τότε τόν ἱατρό Γέροντα Νικόλαο, Μοναχό καί ἀδελφό τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Γρηγορίου. Ὁ ἱατρός, μόλις ἐξέτασε τόν ἀσθενῆ, εἶδε πῶς ἡ ἀρρώστια του δέν προερχόταν ἀπό φυσιολογική αἰτία καί, ἀφοῦ πληροφο-

ρήθηκε καί ἔμαθε γενικά γιά τήν ζωὴ τοῦ ὑποτακτικοῦ, σάν ἱατρός καί περισσότερο ἔμπειρος στά πνευματικά προβλήματα τῶν Μοναχῶν (διότι ἦτο πολὺ ἐνάρετος καί πνευματικός ἄνθρωπος), εἶπε στόν Γερο-Γρηγόρη: “Γέροντά μου, νομίζω ὅτι ἐμπόδιο, γιά νά παραδώσῃ ὁ ἀδελφός τό πνεῦμα του, εἶναι ἡ ἀμέλεια πού εἶχε στίς καλογερικές του ὑποχρεώσεις καί τά καθήκοντά του καί, κυρίως, τό χρέος πού ἔχει ὅσον ἀφορᾷ στόν πνευματικό του κανόνα. Ἐπομένως, ἔχω τήν γνώμη πῶς, ἂν βρεθῇ κάποιος ἀδελφός ἀπό ἐσᾶς, νά ἀναλάβῃ τήν ὑποχρέωσι καί νά ἐξοφλήσῃ τόν κανόνα του, τίς μετάνοιες καί τά κομβοσχοίνια, πιστεύω ὅτι θά τόν ἐλευθερώσῃ ὁ Θεός ἀπό τόν ἀγῶνα καί τήν ἀγωνία, πού ἔχει τώρα γιά νά ξεψυχῆσῃ”.

Τότε ὁ Γερο-Γρηγόρης, σάν πνευματικός πατέρας πού ἦταν τοῦ ὑποτακτικοῦ, καί ἐγγυητής γιά τήν πνευματική του ζωὴ, συγκινημένος πολὺ, γονάτισε μπροστά σέ ὅλους καί μέ πολλή ταπεινῶσι καί συντριβὴ καρδιάς, ἔδωσε ὑπόσχεσι στόν Θεό καί ἀνέλαβε τήν ὑποχρέωσι νά κἀνῃ αὐτός ὁ ἴδιος τόν κανόνα καί τίς τυχόν ἐλλείψεις, πού εἶχε σάν Μοναχός ὁ ψυχorroγῶν ὑποτακτικός του.

Μόλις ὁ Γερο-Γρηγόρης πρόφερε τά λόγια αὐτά, ἀμέσως ὁ ἀσθενῆς παρέδωκε τό πνεῦμα του καί ξεψύχησε, ἤρεμα καί μέ πολλή γαλήνη, μπροστά στόν ἱατρό καί ὅλους τούς ἀδελφούς.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόσκαλης-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447-903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ